

HOMILIJA

SUSRET SVEĆENIKA BiH
(Dj 20,28-38; Iv 17,11b-19)

Tomislavgrad, 4. lipnja 2025.

Preuzvišeni apostolski nunciju,
Draga braćo u biskupskoj službi,
Draga braćo svećenici i redovnici,
Dragi đakoni, bogoslovi i novaci!

1. U ovom svetom zajedništvu, u ovoj jubilarnoj godini nade, okupljeni smo ne samo kao prezbiteri, nego i kao baštinici više od tisuću godina vjere, žrtve, crkvene svijesti i narodne odgovornosti. Jubilej 1100 godina Splitskog sabora i početaka hrvatskog kraljevstva poziva nas ne na puko sjećanje i slavlje prošlosti, nego na svjesno i odgovorno življenje svećeništva u vremenu koje traži jasnoću, poniznost i svetost. Danas nam liturgijska čitanja daju dva velika duhovna temelja: Pavlov oproštajni govor u Miletu (Dj 20) i Isusovu velikosvećeničku molitvu (Iv 17), oba trenutka prožeta duhovnom ozbiljnošću, ljubavlju i svetom zabrinutošću za Crkvu.

2. Apostol Pavao se u današnjem odlomku koji smo čuli ne sprema posebno na svoju zasluženu mirovinu, jer sigurno ne bi pomislio voditi umirovljenički život kao apostol emeritus. Međutim, on sada napušta zajednice u kojima je služio proteklih nekoliko godina i dobro zna: Moja se služba bliži kraju jer ću uskoro umrijeti zbog ove službe. Ali on ovdje ne pjeva tužaljku, niti širi sentimentalno raspoloženje, već trezveno gleda u budućnost.

I prije svega jasno daje do znanja: njegovim odlaskom služba naviještanja evanđelja u crkvama ne prestaje. Hvala Bogu, Duh Sveti je već imenovao druge za vođe zajednice, i tako se apostolova služba nastavlja. I Pavao sada na odlasku poziva te biskupe, te vođe zajednica, i daje im ono što apsolutno trebaju znati za svoju buduću službu.

3. Obraćajući se efeškim starješinama, govori riječima koje bi svaki svećenik i biskup trebao često slušati i o njima razmišljati:

„Pazite na sebe i na sve stado u kojem vas Duh Sveti postavi nadglednicima, da pasete Crkvu Božju koju sebi steče krvlju svojom.«

Pavao stavlja izraz "Pazite na sebe" na početak svojih poticaja na vjernu službu. Tek sekundarno

dolazi poziv da se pazi na stado. Što nam govori ova naredba? Što znači dati prioritet brizi o sebi? Poziva nas: Za sve one koji žele raditi na drugima i s drugima, njihov vlastiti ispravan stav i njihov osobni uzor u obraćanju su prvi prioritet i to treba imati na umu. Tek onda počinje njihov ostali posao. Rad na sebi nikada ne smije biti zaboravljen ili zanemarivan u korist rada na drugima. Nisu postignuća, niti služenje Isusovih učenika ono što je najvažnije pred Bogom, već njihova osoba, njihov vlastiti nutarnji rast, njihovo osobno posvećenje. Najmarljiviji i najraznovrsniji rad u Gospodnjem vinogradu može postati odbojna karikatura ako se radnik izloži svim vrstama slabosti u svom životu i ponašanju.

Ako se brinemo o sebi, naš rad na stadu neće biti uzaludan. Ali ako sami sebe ne discipliniramo, drugi neće ništa prihvatiti od nas.

4. Sveti Pavao nas podsjeća da nadglednik, vođa ili biskup, odnosno svećenik nije postavljen iznad stada, već kako izvorni tekst kaže, on je u njemu. Do kraja svog života, najistaknutiji Božji sluga mora uvijek pamtit i da nije ništa drugo nego pomilovani grešnik, kojemu je potrebna krv i pravednost Kristova jednako kao i najslabijem u

stadu. I on sâm mora pasti na zelenim pašnjacima i dati da ga se vodi do tihih vrutaka.

Pastira postavlja na dužnost sam Duh Sveti. On na njega stavlja teret duša i oprema ga za zadaću. Kako je sveta i ozbiljna ova odgovornost! Teško nama ako svoju službu obavljamo samo pred očima i ušima naših bližnjih, a ne u iskrenosti svoga srca.

Crkva pripada Bogu, stoga Pavao i naglašava „da pasete Crkvu Božju“. Mi smo njegov narod i ovce njegove paše. Njegovi smo jer nas je izabrao, otkupio i privukao k sebi svojim Duhom. Moramo naučiti razumjeti ovaj pogled na Isusovu Crkvu; uzeta je iz svijeta da bude Božje vlasništvo i radost.

5. Za nas svećenike ja važno shvatiti iz Pavlovih riječi da pastoralna skrb znači više od propovijedanja i dijeljenja sakramenata. Pavao pastirima crkve u Efezu vrlo jasno daje do znanja da pastoralni rad uvijek znači borbu. Tko god pase stado, mora uvijek biti spreman na to da stadu koje mu je povjereno prijete proždrljivi vukovi, kako to ovdje kaže sam Pavao. Radi se o dvostrukoj prijetnji Božjoj Crkvi: prijetnji izvana od proždrljivih vukova i prijetnji iznutra od lažnih

učitelja koji šire lažna učenja i time pokušavaju ljude osobno vezati za sebe.

Povijest Crkve nas uči sljedećem: tamo gdje kršćanskoj zajednici izvana prijetе proždrljivi vukovi, ona će na kraju iz te prijetnje izaći ojačana. Vanjska prijetnja može se osjetiti i doživjeti kao bolna, ali to nije stvarna opasnost koja prijeti Crkvi.

Prava opasnost koja prijeti Crkvi Isusa Krista dolazi iznutra, iz njezine sredine, od onih koji bi trebali biti pastiri Božje crkve, a umjesto toga je truju lažnim učenjima. Kristova crkva ne postoji svugdje gdje se upotrebljava riječ „crkva“, kao i što se istinsko Evanđelje ne čuje stvarno gdje se upotrebljava riječ „evanđelje“. Nije ni ugodno, ni lako morati stalno biti na oprezu zbog takvih lažnih učenja. Ali Pavao jasno daje do znanja: Gdje pastiri ne upozoravaju i ne štite svoje stado od takvih lažnih učenja, ne ispunjavaju ispravno svoju zadaću pastira Crkve Božje. Najbolji protuotrov lažnom učenju je zdravi evanđeoski nauk, navješten cjelovitom Božjom Riječju, u skladu s Učiteljstvom Crkve.

6. U Ivanovu Evanđelju čuli smo Isusovu molitvu:

„Posveti ih u istini: Tvoja je riječ istina.“

Isus ne moli Oca da uzme apostole i sve one koji će povjerovati po njima sa svijeta, nego da ih očuva u svijetu; da budu u svijetu, ali ne od svijeta. Ovdje se krije paradoks svećeničkog života: pozvani smo da budemo blizu ljudima, a uvijek usmjereni prema Bogu, između naroda i svetinje, između konkretnosti i vječnosti.

Braćo svećenici, mi ne naviještamo sebe, ne svjedočimo program, ne predstavljamo ideologiju, nego Istinu koja spašava, a to je Krist. A ta istina nas mora najprije posvetiti i prosvijetliti, ne samo intelektualno, nego egzistencijalno.

7. Ova nas Jubilarna godina vraća u 10. stoljeće, u 925. godinu, kada se u Splitu, uz blagoslov pape Ivana X., održava prvi crkveni sabor među Hrvatima, okupljajući biskupe i „Tomislava, kralja Hrvata, te Mihajla, izvrsnog kneza Humljana.“ Taj sabor, kao što smo čuli, iako tada oblikovan konkretnim pitanjima (disciplina klera, liturgijski jezik, organizacija metropolije), imao je duboku duhovnu poruku, a to je da je Crkva pozvana biti majka naroda, čuvarica srca i ona koja oblikuje povijest toga naroda.

Hrvatski narod, još u oblikovanju svoje državnosti, već ima ono što je mnogim narodima trebalo stoljećima: jedinstvo vjere i narodne

svijesti. I to nije bilo slučajno, to je plod Božje providnosti i mudre prisutnosti Crkve.

Danas, kada slavimo 1100 godina toga događaja, s pravom se smijemo pitati:

jesmo li mi, svećenici 21. stoljeća, jednako hrabri, jednako vjerni, jednako odgovorni kao naši prethodnici u 10. stoljeću?

Jesmo li i danas spremni posvetiti se u istini, ne radi ugleda, nego radi vjernosti i ne radi prošlosti, nego radi budućnosti naroda?

8. Braćo svećenici, svećeništvo je dar, ali i smjer: Krist, križ, zajedništvo, molitva, služenje, svetost. U tom hodu nisu najvažnije vanjske okolnosti, nego nutarnja pripadnost Kristu.

U ovoj jubilarnoj godini neka nas nadahne vjernost onih koji su hodili prije nas: biskupa koji su stajali na saborima, kraljeva koji su se klanjali Bogu i stotine svećenika koji su u tišini vodili narod prema svetosti.

Molimo Djevicu Mariju, Majku Crkve, da nas sačuva u poniznosti i gorljivosti. I neka nas Isus, Veliki Svećenik, koji za nas i danas moli Oca, učini dostojnima službe koju nam je povjerio. Amen.